

218 Tevfik

– EGECE · 22 Nisan 2024

218 TEVFİK

Merhaba Hocam, merhaba!..
Yıllar su gibi akıp gidiyor.
Beni hatırlamadın galiba,
218 Tevfik, namı diğer doktor.
Okulda namımız doktordu,
Doktor olmak kolay mı, olmadık.
Hele bizim gibisi için çok zor,
Yoksulduk... Okuyamadık.
Bunun ezikliği nah şuramda işte,
Sol mememin altında sanki bir kor!..

Hatırlar mısın Hocam,
Beni çok severdin,
Başımı okşardın,
"Sende iş var Tevfik!" derdin.
Ah, Hocam ,ah!.. Olmadı işte,
Okuyamadık.
Kader mi desek, bilmiyorum,

Bir anamızın istediğini yapamadık.
Şimdi iyi kötü bir işim var,
Karnımız doyuyor şükür.
Ne uzayıp, ne kısalıyoruz,
Anca karın tokluğu... İşte o kadar!
Sırtımdaki ceket yedi senelik,
Ayağımdaki ayakkabı üç...
Hani ne demiş Orhan Veli:
"Cep delik, cepken delik,
Kevgir misin be kardeşlik!"
İşte durum aynen böyle Hocam.
Çocuklara üzülüyorum en çok,
Onların bu işte hiç bir suçu yok!
Onlara karşı içim ezik,
Onların karşısında başım eğik.
Yerine getiremiyorum en basit istediklerini,
Böyle olmak yok mu Hocam,
İnan, günde on kez öldürüyor beni!

Neylersin Hocam,
Bu düştü bizim kaşığıma
Dünya çorbasından.
Hayalleri bir bir yıkılan anam,
Geçen yıl öldü kahrından.
Bense sarıldım totoya, piyangoya,
Kaşık düşmanı duymasın ha!
Kızıyor bunlara verilen paraya.
Kavgamızda bol hani,
Hep yetmedi artmadı yüzünden.
Hır gürlle geçiyor günler,
Hayatın farkı yok cehennemden.

Ya, işte böyle Hocam,
Durum bundan ibaret!
Başını ağrıttım biraz, kusura bakma,
Ne o, gözlerin dolu dolu...
Sakın ağlama!..
Sağolun, minnettarız sizlere,
Bir şeyler öğretmeye çalıştınız bizlere; fakat,

Darılmayın ama Hocam,
En büyük öğretmen HAYAT!..

SAVAŞ YAVUZ